

F. t. l. om embedslægeinstitutioner m. v.

videnskabeligt selskab, der dækker dette område, vil det være nærliggende at lade dette vælge et råd, der kan afgive denne sagkyndige udtalelse.

Den foreslåede bestemmelse betyder, at der gives en sagkyndig vurdering af kvalifikationerne hos ansøgere — herunder allerede ansatte embedslæger —, således som det har været tilfældet siden lægeloven af 1934 for så vidt angår overlægestillinger.

Til § 3.

Bestemmelsen svarer til den hidtidige ordning. Det bemærkes dog særligt, at den eksisterende direkte kontakt mellem embedslægerne og andre statslige institutioner end sundhedsstyrelsen, som f. eks. miljøstyrelsen, forudsættes opretholdt uændret.

Til § 4.

Bestemmelsen svarer i sit indhold til den hidtidige tilstand, jfr. §§ 4 og 5 i loven om embedslægevæsenets ordning, men det vil ikke være i overensstemmelse med lovforslagets karakter af en rammelov i enkeltheder at opregne de områder, hvor embedslægerne virker som rådgivere. Bestemmelser herom må fremgå af speciallovgivningen og de i medfør heraf udfærdigede bestemmelser. Det bemærkes dog, at der med embedslægernes rådgivning vedrørende socialmedicinske forhold særligt tænkes på rådgivning med hensyn til principperne for anvendelse af sundhedssektorens personale og samarbejde med sygehussektoren. Der henvises i øvrigt til den i de almindelige bemærkninger indeholdte redegørelse for embedslægernes nuværende og fremtidige arbejdsopgaver.

Til § 5.

Ifølge lov nr. 182 af 23. juni 1932 om sundhedsvæsenets centralstyrelse med senere ændringer samt de særlige love om læger, tandlæger, apoteker, jordemødre, sygeplejersker og terapiassistenter fører sundhedsstyrelsen tilsyn med de pågældende grupper medicinalpersonale, idet tilsynet i praksis består i en adgang for sundhedsstyrelsen til at indkalde de pågældende til at afgive forklaring personligt eller skriftligt, hvis der fremsættes klager. For apotekers vedkommende finder der desuden et årligt tilsynsbesøg sted, en visitats, der foretages af amtslægen og en farmaceutisk visitator.

Til § 6.

Ifølge § 13, stk. 1, i loven om embedslægevæsenets ordning er kredslægen den autoriserede retslæge og foretager som sådan de lovmæssige obduktioner i kredsen. Som anført i de almindelige bemærkninger omfatter embedslægernes retsmedicinske arbejde i dag en række yderligere opgaver.

Indenrigsministeriets hygiejnekommission foreslog, at det i loven blev foreskrevet, at embedslægerne skulle foretage de undersøgelser, som rets- og politimyndighederne anmodede om, dog at indenrigsministeriet efter forhandling med justitsministeriet helt eller delvis kunne overdrage disse opgaver til andre læger.

Den nu foreslåede formulering må ses på baggrund af, at embedslægerne efter dette lovforslag bevarer deres statsansættelse. Det er således fortsat hensigten, at embedslægerne i medfør af den i *stk. 1* foreslåede bestemmelse skal bistå rets- og politimyndighederne med de nødvendige undersøgelser. Forslaget om en koncentration af embedslægevæsenet og dermed følgende større afstande end hidtil inden for det enkelte embedsområde kan imidlertid næppe undgå visse steder at betyde en forsinkelse med udførelsen af disse undersøgelser. Hertil kommer, at spiritusundersøgelser i henhold til færdselsloven med tiden har fået et sådant omfang, at det, som følge af embedslægeinstitutionernes begrænsede kapacitet, også af denne grund kan være mindre hensigtsmæssigt at fastholde embedslægernes pligt til at foretage disse undersøgelser.

Indenrigsministeriet vil optage forhandling med justitsministeriet om en løsning af disse problemer, — formentlig ved, at man forsøger at etablere lokale lægevagtsordninger under embedslægeinstitutionernes administrative medvirken, og således at embedslægeinstitutionerne kun i nødvendige undtagelsestilfælde selv udfører disse undersøgelser.

Indtil der i medfør af lovforslagets § 7 er fastsat nærmere regler for embedslægernes virksomhed, herunder eventuelt etableret lægevagtsordninger med hensyn til spiritusprøver, udfører embedslægerne de retsmedicinske opgaver m. v. i samme omfang som hidtil.

Bestemmelsen i *stk. 2* svarer til den gældende embedslægelovs § 13, stk. 2. Det fremgår af hygiejnekommissionens betænkning, at der årligt indsættes ca. 17.000 fanger i provinsens arresthuse, hvoraf dog kun lidt under halvdelen når at blive fremstillet for læge. Direktoratet for fængselsvæsenet tilkendegav over for hygiejnekommissionen ønsket om, at embedslægerne beholder denne opgave, eventuelt med en vis udvidelse af de profylaktiske undersøgelser.

Indenrigsministeriet er dog af den principielle opfattelse, at det ikke vil være stemmende med embedslægeinstitutionernes fremtidige karakter af koordinerende, rådgivende og tilsynsførende organer at foretage denne behandling af arrestanter, og ministeriet finder, at man på længere sigt bør søge at fritage embedslægeinstitutionerne herfor.